

ondergetekende ook thans nog toegedaan. Aangezien de vaste commissie echter op een raming van de benodigde tijd heeft aangedrongen, meent de ondergetekende, gelet op het vorenstaande, deze bij ruwe schatting te moeten taxeren op twee jaren."

Met de mededeling van het bovenstaande acht de commissie de openbare behandeling van het wetsontwerp voldoende voorbereid.

Aldus vastgesteld 4 Januari 1949.

TERPSTRA.
DONKER.
BACHG
WITTEWAALL VAN STOETWEGEN.
TENDELOO.
STOKVIS.
VAN THIEL.

495 9

TWEDE NOTA VAN WIJZIGINGEN (Ingezonden 28 Januari 1949.)

In het ontwerp van wet worden de volgende wijzigingen aangebracht.

Artikel 3.

I. In het eerste lid worden de woorden „voornamen, plaats en tijdstip der geboorte, beroep en” vervangen door „de voornamen, de plaats en het tijdstip der geboorte alsmede de”.

II. In het tweede lid worden achter het woord „omtrent” ingevoegd de woorden „het beroep”.

Artikel 14.

I. In de eerste zin van het tweede lid wordt tussen de woorden „is hij” en „bevrijd” ingevoegd het woord „daarvan”.

II. In de tweede zin van het tweede lid wordt in plaats van „komt” gelezen „komen”, worden tussen de woorden „het betaalde” en „in mindering” ingevoegd de woorden „alsmede de in het voorgaande lid bedoelde tegenprestaties” en worden de woorden „de vermiste verschuldigd mocht zijn, dan wel op hetgeen hij verschuldigd zal zijn, wanneer de vermiste later overlijdt” vervangen door „, hetzij bij in leven zijn van de vermiste hetzij bij diens overlijden, verschuldigd is of mocht worden”.

Toelichting.

Artikel 3. I. Van de zijde van de praktijk is er de aandacht op gevestigd, dat in het bijzonder in gevallen, waarop het onderhavige wetsontwerp van toepassing is, het verplicht vermelden van het beroep van de betrokkene eerder tot verwarring dan tot nadere identificatie aanleiding zal kunnen geven.

II. Facultatieve vermelding van het beroep in de aangifte zal gereeder tot het beoogde doel kunnen leiden.

Artikel 14. I. In de eerste zin van het tweede lid is door opneming van het woord „daarvan” verduidelijkt, dat de bevrijding van de schuldenaar na volledige kwijting van de verplichtingen, welke in verband met het overlijden van de vermiste op de schuldenaar zouden hebben gerust, op deze verplichtingen betrekking heeft. Zulks wellicht ten overvloede, omdat deze bedoeling, welke uitdrukkelijk in de Memorie van Antwoord was uitgesproken, ook reeds kan worden afgeleid uit de tegenstelling tussen de eerste en tweede zin van het tweede lid.

II. Omdat, in strijd met de bedoeling, uit de tweede zin van het eerste lid mogelijk zou kunnen worden afgeleid, dat de tegenprestaties, ook in de gevallen, bedoeld in de laatste zin van het tweede lid, niet zouden behoeven te worden verrekend, komt het wenselijk voor uitdrukkelijk te vermelden, dat niet alleen het door de schuldenaar betaalde, maar ook voormelde tegenprestaties in mindering mogen worden gebracht op hetgeen de schuldenaar alsnog schuldig is of mocht worden.

Lezing van het voorstel, vervat in het schrijven van 24 Januari 1949, no. 229/V/NG, van de Bedrijfsgroep Levensverzekering, hetwelk in afschrift werd toegezonden aan de leden van de vaste Com-

missie voor Privaat- en Strafrecht, heeft de ondergetekenden tot de slotsom gebracht, dat het slot van de tweede zin van het tweede lid van de in dat schrijven voorgestelde redactie de voorkeur verdient boven de redactie van het gewijzigd ontwerp, zulks in de eerste plaats, omdat zij duidelijker is en voorts, omdat daarin mede begrepen is het geval, dat bij in leven zijn van de vermiste de schuldenaar een verplichting heeft tegenover een ander dan de vermiste zelf.

De Minister van Justitie,
WIJERS.

De Minister van Binnenlandse Zaken,
J. H. VAN MAARSEVEEN.

De Minister van Financiën,
P. LIEFTINCK.

495 10

VERSLAG OMTRENT HET MONDELING OVERLEG

Nadat de vaste Commissie voor Privaat- en Strafrecht in haar Verslag (no. 8) mededeling had gedaan van een briefwisseling met de Regering en verklaard had, daarmede de openbare behandeling van het wetsontwerp voldoende voorbereid te achten, zonden de drie hierbij betrokken Ministers op 28 Januari jl. nog een Tweede Nota van Wijzigingen (no. 9) bij de Kamer in, zulks mede naar aanleiding van een schrijven van de zijde van de Bedrijfsgroep Levensverzekering. Deze Nota gaf de commissie aanleiding nader met de Regering in overleg te treden. Bij dit overleg, dat mondeling plaats had, was de Regering vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, vergezeld van mevrouw mr. L. C. Schönfeld—Polano.

Het overleg liep in hoofdzaak over artikel 14 van het wetsontwerp, zoals dit na de Tweede Nota van Wijzigingen luidde.

Het eerste lid, zo werd in de eerste plaats opgemerkt, heeft betrekking op het geval, dat door het overlijden van een vermiste een schuld opeisbaar is geworden. Dit kan zijn een verplichting tot uitbetaling van weduwen- of wezenpensioen; het kan ook zijn een verplichting tot uitkering van een som ineens of periodieke uitkeringen krachtens levensverzekering op het leven van vermiste. De bepaling gaat er van uit, dat de schuldenaar zijn schuld geheel (dus b.v. bij kapitaalverzekering) of ten dele (dus b.v. bij pensioenovereenkomst) heeft voldaan. Komt nu de vermiste, wiens overlijden was vastgesteld, terug, dan kan de schuldenaar het betaalde niet terugvorderen. Daarmede was men het geheel eens. Het zou voor de nabestaanden van de vermiste, die deze vordering hebben geïnd, te bezwaarlijk zijn, indien zij verplicht konden worden het ontvangene terug te geven. Zij moeten er op mogen rekenen, dat zij het ontvangene kunnen verteren.

Voor de schuldenaar brengt deze bepaling een zeker nadeel mee; hij kan nu immers niet of slechts ten dele profiteren van de omstandigheid, dat de vermiste terugkeert. Gelet op de zeer geringe kans, dat zulk een geval van terugkeer zich zal voordoen, achtte de commissie, met de Minister, dit nadeel voor de schuldenaar aanvaardbaar.

De vraag deed zich echter voor, of het juist is, dat de schuldenaar niet alleen niet kan terugvorderen wat hij betaald heeft, maar ook nog verplicht kan worden tot uitbetaling van het achterstallige. Indien b.v. een werkgever een toegezegd weduwenpensioen over het laatste jaar vóór de terugkeer van de vermiste niet heeft uitgekeerd, moet dan de vrouw van de teruggekeerde (die dus blijkt geen weduwe te zijn) dit achterstallige bedrag nog kunnen opvorderen? Dit klinkt enigszins vreemd, want door de terugkeer komt immers vast te staan, dat de vrouw eigenlijk nooit weduwenpensioen had behoren te ontvangen. Men kwam bij het overleg echter tot de conclusie, dat het hier bepaalde niettemin logisch en zelfs noodzakelijk is. De wet gaat er immers van uit, dat door het inschrijven van de akte het overlijden wordt vastgesteld. Van dat ogenblik af is de schuldenaar dus verplicht tot betaling en als hij betaalt, kan hij het uitgekeerde niet terugvorderen, ook al blijkt later, dat de vermiste nog leeft. Zou men nu bepalen, dat hij in dat geval het achterstallige niet meer behoeft te voldoen, dan zou dit betekenen, dat het een voordeel voor hem zou zijn, indien hij niet aan zijn verplichting tot tijdige uitbetaling had voldaan. Het ware een premie op vertraging ten aanzien van een